

LUOTTAMUS *(Room. 4:20–21)*

Tiedämme luottamuksen olevan erittäin tärkeä asia ainakin aviopuolisoiden välillä. Ilman sitä avioliittoa voisi luonnehtia turvattomaksi - ja jo pelkästään epäilyksien alla eläminen saa aikaan riitaisuutta, masentuneisuutta, epätoivon tunteita ja aviosuhde voi silloin huonosti.

Luottamuspulasta kärsii myös ympärillä olevat ihmiset. Lapset aistivat tulehtuneen ilmapiirin ja saattavat tuntea mielipahaa vanhempiensa riidoista.

Joku onkin joskus sanonut, että *"luottamuksen menettää vain kerran."* - En itsekään pysty luottamaan ihmisiin, jotka ovat väärässä paikassa lyöneet tai asettuneet puolustamaan vääryyden tekijää - en ainakaan täysin varauksetta. En siitäkään huolimatta, vaikka olen antanut heille anteeksi. Saatat ehkä ymmärtää ajatuksen vertauksena: *"Jos tiedät metsikössä majailevan karhun pentueineen, sinne ei kannata mennä hunajapurkin kanssa eväsretkelle."*

Toisinaan luottamus on ansaittava. Monesti vaimoni antaa osan tienaamisestaan rahoista minulle ollenkaan kysymättä, mihin ne käytän. Hän tietää, että ne päätyvät perheemme hyvinvointiin, laskuihin ja ruokaan. Sen edestä yritän olla luottamuksen arvoinen, eli suurempia hankintoja tehdessä pyrin keskustelemaan vaimoni kanssa ennen ostopäätöstä. - Vaikka hän luottaakin arviointikykyyni, haluan silti jakaa käytännön asiat rakkaimpieni kanssa.

On suurenmoinen hetki esimerkiksi pienelle lapselle päästä mukaan uuden auton koeajoon. Vaikka sitten leikinkin varjolla, hän saa sanoa myös oman mielipiteensä autosta, sen tehosta, väristä ja takaovien toimivuudesta. Se ainakin herättää kasvavaan nuorukaiseen tuntemuksia luottamuksesta, vastuullisuudesta, mukaan

ottamisesta ja siitä että hän on tärkeä ja rakastettu.

Halusin tällä kuvata sen mielihyvän määrää, mitä luottamus saa aikaan. Hengellisissä toimissa seurakunnan uskovien kesken luottamus on enemmän armokeskeistä - tai ainakin sen tulisi olla sitä. Kun taas henkilökohtaisella tasolla usko perustuu luottamukseen joka on syntynyt sanan ilmoituksesta - ja *"Henki itse myös todistaa henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia."*

"Usko, joka syntyy kuulemisesta, on siis lujaa luottamusta siihen, mitä ei vielä näe - Se on lupaus tulevaisuudesta ja toivosta."

Jos me ihmiset nautimme luottamuksesta ja pyrimme olemaan sen arvoiset, niin eikö Jumala ole sitä vielä enemmän? Joka tapauksessa sana kehottaa useaan otteeseen: "LUOTA HERRAAN"! - Tähän juuri uskomme perustuukin: saamme tulla valtaistuimen eteen täydessä uskon varmuudessa (eli täydessä luottamuksessa) ja tunnustaa syntimme ja nähdä, kuinka Hän kyllä on uskollinen ja ottaa lapsensa armahtavaan syleilyynsä.

Saavathan omat lapsemmekin tulla kotiin vielä senkin jälkeen, kun ovat tehneet jonkin virheen - vai ovatko he, *kaadettuaan nuoruutensa voiman tunnossa pari liikennemerkkiä*, vielä lapsiamme? Ovat he! Ovatpa he vielä rakkaita ja kuitenkin vanhemmat toivovat heille pelkkää hyvää ja menestystä heidän elämälleen.

Kuinka paljoa enemmän sitten Jumala pitää meitä lapsinaan virheistämme huolimatta?! On siis luottamus siihen, että kotiin saa aina tulla! - Siellä puhdistetaan, vaihdetaan puhtaat vaatteet ja annetaan uusia ohjeita ja eväitä elämää varten.

"Mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle, ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen Hän voi myös täyttää." (Room. 4:20–21 KR33/38)